

متن پرسش

با سلام خدمت استاد محترم: در توحید ماه رجب اینطور فرمودید که فنا هست و توحید ماه شعبان بقا هست. ماه رجب تجلی جلال الهی و نفی منیت هاست و هیچ بودن سالک و فقر او، ولی ماه شعبان تجلی جمال الهی و انس او با سالک است، ماه رجب سبحان ربی الاعلی می شود، ماه شعبان بحمد می شود. سوال: ۱. در مورد ماه ذلحجه چگونه است؟ فرمودید که توحید فنایی عرشی هست، این چه تفاوتی با فنای ماه رجب دارد؟ ۲. اذکار ماه های رجب و شعبان توحیدی هست، ولی اشهد ندارد، به نظرم آمد اشهد ماه ذلحجه به تشهد نماز شبیه است. شاید همان مطالبی که برای تشهد نماز در کتاب آداب نماز خواندیم برای ماه ذلحجه هم شبیه باشد؟ یعنی همان توحید؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. فنای عرشی، جامع ترین نحوه فنا است در آن حدّ که سالک بود خود را به بود حضرت حق در همه عوالم احساس می کند و در واقع کثرتش عین وحدت، و وحدتش عین کثرت است. رزقنی الله و ایّاکم. ۲. نکته خوبی است بدان معنا که در عین وحدت، از کثرت غافل نیست. موفق باشید